

nem práva, upravujícím poměry vnitrostátní s tím účinkem, že by z nich pro jednotlivce vzházely přímo práva a závazky, nýbrž že mohou se jimi státi teprve tehdy, byly-li ve formě předepsané ústavou vydány jako předpisy vnitrostátní moci zákonodárné nebo nařizovací (sr. na př. Boh. A 1079/21, 1883/23, 2491/23, 2859/23 a j.), k čemuž však dle platného právního řádu pouhé jejich uveřejnění ve sbírce zák. nestačí (srov. Boh. A 2780/23).

Jestliže tedy st-li nárok na nostrifikaci jeho cizozemských studií technických nepřislušel, nemohlo mu také zamítnutím jeho žádosti v jeho právech býti ublíženo (§ 2 zák. o ss).

č. 8300.

Dávka ze zábav: Je vyhověno předpisům o vybírání dávky ze zábav, vybírá-li majitel baru od hostů teprve při jejich odchodu »příspěvek na hudbu«?

(Nález ze dne 16. prosince 1929 č. 12844/28.)

Věc: Josef H. v L. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku ze zábav.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nálezem městské rady v Liberci z 29. listopadu 1925 byl st-l uznán vinným přestupkem § 10 dávk. prav. o dávce ze zábav (dodatek III. vl. nař. č. 143/22) a odsouzen dle § 15 k peněžitě pokutě 200 Kč pro chudinský fond města L., v případě nedobytnosti do vězení na 14 dnů, ježto konaným šetřením bylo zjištěno, že v »Kasinobaru«, jemu patřícím, nevydával hostům vstupenky řádně před počtím zábavy (nádlová hudba), nýbrž teprve, když tito místnost opouštěli.

Obecní zastupitelstvo odvolání zamítlo, poněvadž námitka, že vybírání poplatku před počtím zábavy jest nemožné a že se jedná pouze o příspěvek na hudbu a nikoliv o vstupné, nemůže vzhledem k jasnému ustanovení §§ 8, 9, 10 a 13 dávk. pravidel míti žádného významu. Žal. úřad vyhověl odvolání potud, že pokutu snížil, v ostatním však odvolání zamítl. — — — — —

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

St-l především namítá, že v podniku jeho ponejvíce podávají se hostům pokrmy a nápoje, okolnost pak, že při tom hraje hudba, nečiní z něho podnik, v němž by se pořádaly nějaké taneční zábavy, produkce nebo podívané ve smyslu § 2 dávk. prav., takže již z tohoto důvodu nepodléhá podnik vůbec dávce ze zábav. — Námitkou tou netřeba se však nss-u zabývat, neboť nebyla v odvolání uplatňována. — Než i kdyby podnik zásadně dávce ze zábav podléhal, nejde po názoru stížnosti o zábavu pořádanou za úplatu, poněvadž příspěvek na hudbu, který se vybírá, není prý úplatou za poskytovanou zábavu, nýbrž jen malým příspěvkem k úhradě nákladů na hudbu. — Tato námitka není důvodná:

Podle § 5 dávkových pravidel dávku jest platiti: 1. z pravidla jako dávku ze vstupenek. 2. výjimečně paušálem. Paušálem vybírá se dávka

podle § 12: 1. při zábavách bezplatných, 2. při zábavách nepřipravených nebo neočekávaně konaných.

Těchto případů zde není, neboť nejde ani o zábavu nepřipravenou nebo neočekávaně konanou, ani o zábavu bezplatnou, ježto úplata ve formě příspěvku na hudbu se vybírá, a okolnost, že úplata ta podle tvrzení stížnosti není ekvivalentem přiměřeným zábavě, která se poskytuje, nýbrž pouze nepatrným příspěvkem k režii, na věci nic nemění.

Paragraf 12 v odstavci druhém dále stanoví, že k žádosti dávkou povinného může být obecní radou povoleno paušalování dávky při zábavách, při nichž a) jest obvyklo vybírání, b) se vstupné vybírá zvýšením cen nápojů aneb jídel.

Že by si byl st-l takovéto povolení vymohl, není ze spisů vidět a stížnost ani sama toho neuplatňuje.

Není-li tu však ani případů, kdy dávku již po zákonu platiti jest paušálně, ani st-l nevymohl si zvláštního povolení platiti dávku touto formou, pak platí zásada § 5 dávk. prav., že jest povinen platiti dávku jako dávku ze vstupenek. Byl-li však st-l povinen vybírati dávku ze zábav jen ve formě dávky ze vstupenek, pak byl povinen zachovati předpisy § 10 pravidel; že se tak nedělo, st-l sám připouští. Nerozhodným jest, že vybírání vstupného při vstupu do místnosti, jak nařizuje § 10, způsobilo by st-li výdaj, kterého jeho podnik by nesnesl, kdyžtě dávková pravidla žádná úlevy v tom směru neznají, a jest na podnikateli, aby provoz podniku zařídil takovým způsobem, aby to daným předpisům vyhovovalo.

Právem proto I. instance potrestala st-le po rozumu §§ 10 a 15 dávk. pravidel — — — .

č. 8301.

Dávka ze zábav: Podléhají cestopisné přednášky dávce ze zábav?

(Nález ze dne 16. prosince 1929 č. 14.516/28.)

V ě c: Spolek Deutscher Alpenverein v L. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku ze zábav.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušují pro vady řízení.

D ů v o d y: Platebními rozkazy městské rady v L. předepsána stěžujícímu si spolku dávka ze zábav z přednášek se světelnými obrazy . . . , které líčily cesty podniknuté přednášejícími v různých krajích, zejména v Alpách. Odvolání, namítající, že šlo o přednášky sledující výhradně účely vědecké, vzdělávací a poučné, které dávce ze zábav nepodléhají, městské zastupitelstvo v L. a v dalším pořadu stolic zsv nař. rozhodnutími zamítl. — — — —

O stížnostech podaných do těchto rozhodnutí nss uvážil:

Rozhodnutí prvé odůvodněno je tím, že šlo při uvedených přednáškách jen o vyličení osobních zážitků a vytrvalosti přednášejících, jakož i podniknutých výstupů na hory, spojených s tím námah, nástrah a ne-